

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ.

Παρίσιος 24 'Οκτωβρίου 1880.

Γενναϊότης.

Ἄπελπισμένοις τις ἀπεφάσισε νὰ πνιγῇ εἰς τὸν Σηκουάνα. Ὡς μόνον δὲ κληρονομίαν ἀφῆκεν εἰς τὴν σύζυγον καὶ τὰ δύο τοῦ τέκνα τὰ ἐνδύματα ἐπὶ τῆς ὄχθης καὶ ἔπρηνεν εἰς τὸν ποταμόν.

Ἀλλὰ ὡς καλὸς κολυμβητὴς πάλιν ἐξῆλθε παρασυρθεὶς ὁμῶς ὑπὸ τοῦ ρεύματος μέχρι τῆς Morgue (δωμάτιον ἐπὶ τῶν γεφυρῶν, ἔνθα οἱ ἀνευρεθέντες πνιγμένοι φυλάττονται ἐπὶ μίαν ἡμέραν καὶ εἴτα φωτογραφοῦνται). Ἐπειδὴ ὁμῶς ὁ νέος Ἀδάμ δὲν εἶχε φύλλον νὰ καλυφθῇ, ἐνόμισε καλὸν νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Morgue.

Μπᾶ! ἀνακράζει ὁ φύλαξ ἐπὶ τῇ θέᾳ του, νὰ καὶ ἕνας πνιγμένος ζωντανός. Καὶ διατὶ φίλε μου μετενόησες;

— Ἄμ κρύα ἦσαν τὰ νερά.

Ἄπειλὴ Θείου.

Νέος τις ἐτόλμησε νὰ κρεμάσῃ τὸ ζουνάρι του διὰ γάμον· μία δὲ ἀνεψιὰ ἀτρόμητος ἐπίσης, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Θείου τῆς, ἐτόλμησε νὰ τὸ πατήσῃ.

Ἐντεῦθεν συμπλοκὴ φοβερά, ἀμοιβαία ἥττα καὶ ἀμοιβαία αἰχμαλωτίσις.

Ἐξέρχεται ὡς ἀπόσπασμα ὁ Θεῖος πρὸς καταδίωξιν τοῦ ἀπαγωγέως καὶ ἀπαχθέντος νέου.

Τοὺς πῦρεν· ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ ὁ θυμὸς του παρῆλθε καὶ ὑπεχώρησεν ἀπέναντι τοῦ γεγονότος. Τὸ καταλαμβάνετε τὸ γεγονός.

Ἀλλὰ εἶπεν ἀπειλητικῶς κινῶν τὸν λιχανὸν του πρὸς τὴν ἀνεψιάν του:

Ὅ,τι ἐγένει, ἐγένει· ἀλλὰ πρόσεξε εἰς τὸ μέλλον καλῶς, μάθε ὅτι ὀπισθέν σου πάντοτε ἔχεις ἕνα ὀφθαλμόν, εἶνε ὁ ἰδικός μου. Χμμμ!

*Ἀγγλος τις ποιῶν ἐξαίρεσιν τοῦ κανόνος, ὡς τὸ χρήστων, χλούων, ἐτησίῶν καὶ τοῦ θηλυκοῦ ἀφύων, ἐφλυάρει ἀκαταπαύστως κατὰ τὸ ἐκ Βιέννης μέχρι Παρισίων ταξίδιον του.

Ὁ λιμαριζόμενος δυστυχὴς ἦτο Γάλλος.

*Ἐφθασαν εἰς τὰ σύνορα τῆς Βαυαρίας καὶ Ἀλσατίας· ὁ

*Ἀγγλος βλέπει στρατιώτας τινὰς εἰς ἕνα σταθμόν καὶ ἐρωτᾷ τὸ θῆμά του:

— Ce sont des soldats Bavards?

— Oui, bavard.

Εἰς ἀπεφάσισε νὰ καταστραφῇ, διὸ ἐζήτησε τὸν πόδα νεάνιδος πεπρωκισμένης ὑπὸ ὠραιότητος καὶ χρημάτων.

Ὡρίσθη ἡμέρα τοῦ γάμου ἡ Κυριακὴ.

Μέχρι ὁμῶς τῆς ἡμέρας ταύτης ὁ γαμβρὸς ἐπλάττειν ὅνειαρ πῶς νὰ τὰ χαλάσῃ· διότι μετενόησεν· διότι εἶχε μεγίστην πεποίθησιν ὅτι πολὺ ἔσπευσε.

Ἐνῶ εἰς τὸ ἄλλο μέρος τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα.

Τὴν παραμονὴν λοιπὸν τῆς Κυριακῆς ὁ μέλλων νυμφίος πορεύεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς εἰς τοῦ πενθεροῦ διὰ νὰ εὕρῃ αἰτίαν πολέμου.

— Καλησπέρα σας.

— Ὡ! καλῶς τὸν· λοιπὸν αὐριον;...

— Βέβαια· ἀλλὰ θέλω ἀκριβῶς νὰ γείνη ἡ στεφάνωσις εἰς τὰς 11 καὶ 25 λ. π. μ. αὐριον.

— Πολὺ καλὰ, παιδί μου.

— Ὡὰ πάρωμεν τὴν καλλιτέραν μουσικὴν ὕστερον εἰς τὸ σπῆτι μας με 200 ὄργανα.

— Bravo! διατὶ... ὄχι ψυχούλά μου;

— Τὰ ἄλογα τῆς νυμφικῆς ἀμάξης μας πρέπει νὰ εἶνε τὸ ἕνα ἄσπρο, καὶ τὸ ἄλλο κόκκινον.

— Εἰς τοὺς ὀρισμούς σου, παιδάκι μου.

— Ὁ ἀμαξᾶς πρέπει νὰ εἶνε ὅλος ξυρισμένος.

— Ἀκούς ἐκεῖ· μετὰ χαρᾶς σου, υἱέ μου.

— Ἐπειτα νὰ μὴ βρέχῃ.

— Ὡὰ παρακαλέσωμεν τὸν Θεόν, γιόκα μου.

*Ἀα! μὰ δὲν ὑποφέρεται, λέγει ἡ πενθερά ὑποκόφως, μετὰς ἀπαιτήσεις του!

— Σιῶπα, μητέρα, διακόπτει ἡ μελλοννυμφός, κάμνει τὴν διαθήκην του· πρέπει νὰ σεβασθῶμεν τὰς τελευταίας του ἀπαιτήσεις.

Δεκαεὺς γυμνάζει νεοσυλλέκτους:

Ἰδοὺ ποῖα εἶνε, βρὲ μαγκούφιδες, ἡ στάσις τοῦ στρατιώτου εἰς προσοχήν.

Ὁ μὲν ὀφθαλμὸς βλέπει ἀκριβῶς τὴν ραφὴν τοῦ πανταλονίου· οἱ μικροὶ δάκτυλοι τῶν χειρῶν εἶνε 15 βήματα ἔμπρὸς· ὅλα τὰ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος στὸν τόπο των· τὰ μάτια σας τέσσερα. Προσέχετε!

Μὲ τὸ κλίνατ' ἐπὶ δε-ξιά! κλίνετε ἐπὶ δεξιά· μετὰ τὸ κλίνετε ἐπ' ἀρι-στερά! κλίνετε ἐπ' ἀριστερά· εἶνε τὸ ἴδιον μετὰ τὸ πρῶτο, μετὰ τὴν διαφορὰ πῶς εἶνε ὅλως διόλου τὸ ἐναντίον. Καταλάβετε; Τώρα μετὰ τὸ ἔμπρὸς-μᾶρς! φέρνετε τὸ δεξιὸν σας πόδι πρὸς τὰ ἔμπρὸς χωρὶς νὰ πατῆτε πλέον χάμω καὶ ἔχουμε ἐν! μετὰ τὸ δύο σηκώνετε καὶ τὸ ἀριστερὸ καὶ τὸ φέρνετε κοντὰ εἰς τὸ δεξιὸν ποῦ εἶνε στὸν ἀέρα καὶ στέκεσθε ἀκίνητοι ἕως οὐ ἀκούσεται πάλιν τὸ ἐν! Ὑστερον μετὰ: βῆμα σημειωτόν! μᾶρς! στέκεσθε εὐθύς στὸ τόπο, ἀλλὰ περπατεῖτε· τὸ νοιώσατε;

Ἐν τῷ στρατῶνι· ὁ δεκαεὺς:

Γεώργη! Παῦλε! Ἰωσήφ! Ἐλάτε ἐδῶ νὰ λογαριασθοῦμε. Ἀπὸ τῆ περασμένη πλῦσι σοῦ χρεωστῶ ἑσένα κᾶτι ῥέστα . . . Δρ. 2:95

Κᾶτι δάνεισα Παῦλε ἑσένα . . . » 5:55

Ἐσένα ποῦ μουῦδωκες νὰ σὲ φυλάξω . . . » 3:60

0 00

*Ἐχουμε καὶ λέμε 5 καὶ 5 μᾶς κάμνουν 10 μηδέν. ἕνα τὸ κρατούμενον· ἀλλὰ γιὰ τὸ χατῆρί σας δὲν κρατῶ τίποτα· τὸ λοιπὸν ὕστερα ἔχουμε 9 καὶ 5=14 καὶ 6=20. Δύο τὰ κρατούμενα· μὰ τί νὰ σᾶς πῶ βρὲ παιδιὰ πολλές φορές με ἔχετε ὑποχρεώσει, δὲν κρατῶ πάλιν τίποτα· χαλάλι σας, μηδέν· τὸ λοιπὸν ἔχουμε 2 καὶ 5=7 καὶ 3=10. πάλιν μηδέν· αὐτὸ εἶνε· δὲν ἔχουμε τίποτε νὰ πάρουμε, νὰ δώσωμε.

Καὶ ἐν Ἐπιστημονικὸν ἐπιχείρημα διὰ τοὺς ὀλίγους ἐναπομείναντας, οἵτινες ἐξακολουθοῦσι νὰ ὑβρίζωσι τὸν Θεὸν φρονούντες ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν αὐτοῦ. Δοξασία δι' ἣν τοῖς ἐπιφυλάσσονται τὰ βαθύτερα μέρη τῆς Κολάσεως.

Οἱ Crétins (ἡλίθιοι) καὶ τινες ἰδιῶται ὄχι μόνον ἐνίοτε εἶνε πολὺ κατώτεροι τῶν ζώων ὡς πρὸς τὰς διανοητικὰς καὶ ἡθικὰς δυνάμεις, ἀλλὰ καὶ τινες αὐτῶν ὡς πρὸς τὴν μορφήν ὁμοιάζουσι ζῳά τινι, οἷον πίθηκας, χοίρους, αἰγας κτλ. Ἐπὶ πολὺ περιέργον παράδειγμα ἀναφέρει ὁ Pinel. Νεῖνις 14 ἐτῶν ὡς πρὸς τὴν μορφήν τῆς κεφαλῆς, τὰς διαθέσεις καὶ τὸν τρόπον τοῦ ζῆν ὁμοίαζε καταπληκτικῶς μὲ αἶγα. Ἀπεστρέφτο τὸ κρέας καὶ ἔτρωγε μόνον φυτικὰς οὐσίας, ἔπινε μόνον ὕδωρ· ἦτο πολὺ εὐγνώμων μόνον πρὸς τὴν ὑπηρετρίαν, ἥτις τῇ ἔδιδε τὴν τροφήν. Ἐξέφραζε δὲ τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς προφέρουσα μόνον δύο λέξεις: μπέε, καὶ μάα, οὐδεμίαν ἄλλην δυναμένη νὰ προσφέρῃ συνάμα δὲ ἐξετείνει καὶ ἑκαμπετε ἀλληλοδιαδόχως τὴν κεφαλὴν τῆς κατὰ τὸν τρόπον τῶν αἰγῶν, καὶ προσέτριβεν αὐτὴν κατὰ τῆς κοιλίας· τῆς τροφοδότου τῆς· τὴν αὐτὴν κάμψιν καὶ ἑκτασιν ἑκαμπετε θέλουσα νὰ προσβάλῃ, ὅταν ὠργίζετο, τοὺς ἀνθρώπους ἢ τὰ ζῷα, προσπαθοῦσα νὰ κτυπήσῃ διὰ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς τῆς. Οὐδέποτε κατάρθρωσαν νὰ τὴν θέσωσιν ἐπὶ καθέκλας, ἀλλὰ πάντοτε ἐξετείνεται ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ τὸν τρόπον τῶν αἰγῶν. Ὅλη ἡ ῥάχης τῆς ἦτο κεκαλυμμένη ὑπὸ τριχῶν μακρῶν ὁμοίων ὡς πρὸς τὴν ποιότητα μὲ τρίχας τῆς αἰγῆς.

Κατὰ τὴν θεωρίαν λοιπὸν τῶν ὀλίγων πρέπει νὰ ἐξαγάγωμεν τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε κατσίκας;

A.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΖΑΚΥΝΘΟΥ.

«Θέατρον; Θεάτρον ἐν Ζακύνθῳ». Ἰδοὺ βεβαίως ἡ ἀναφώνησις ἦν μετὰ φθόνου καὶ ἐκπληξέως· θ' ἀφῆσιν οἱ ζῶηροι Κερωπίδαι. Ἀλλ' ὁ φθόνος οὗτος, καὶ ἡ ἐκπληξις αὕτη εἶναι ἀρκετὰ δεδικαιολογημένα, διότι ὅσῳδῃποτε κωμικὴ καὶ ἐὰν ἦναι ἡ Βουλὴ, οὐδόλως βεβαίως θὰ ἀξίζη μίαν καλὴν κωμωδίαν, ὅσῳ δῃποτε βαρεῖα καὶ ἀν ἦναι ἡ φωνὴ τοῦ Κ. Τρικουπῆ, οὐδόλως θὰ τῷ δώσῃ τὴν ὑπόληψιν ἐνὸς βαρυτόνου, καὶ ὅσῳ δῃποτε καὶ ἦναι μποῦφος ὁ Α. Σκουζέ, οὐδέποτε θὰ διακριθῇ εἰς opéra bouffe.

*

**

Ἡ αὐλαία ἤρθη. Τὰ βλέμματα προσηλώθησαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐν ᾗ παρίστατο τριάς ἡθοποιῶν. Ἐστράφην πρὸς τὸ παρακείμενον καὶ τῷ ἐξήτησα τὸν τίτλον τοῦ μελοδράματος. Ὁ ἀγαθὸς Ζακύνθιος ἡμειδίασεν οἰκτεῖρων τὴν τόσῳ παχυλὴν ἄγνοιάν μου, καὶ μετὰ στομφώδους ὕφους ἀπήντησεν: «Εἶναι, gioja μου, la sforza dél Destino.» Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι ἡδυνάτο τις κάλλιστα νὰ τὸ ἀποκαλέσῃ Βαβυλωνίαν. Ὁ ὑποβολεὺς καθ' ἑκάστην στιγμήν ἐξέχυνε τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τῆς ὀπῆς διὰ τρόπον καταφανεστάτου, ὡς μὲς παραφυλαττόμενος ὑπὸ γαλῆς, καὶ ἡ φωνὴ του εἶχεν ἀξίωσιν ν' ἀποτελῇ μέρος ἄτακτον εἰς τὴν συναυλίαν. Ἡ prima madonna ὅτε μὲν ἐξηγροῖ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡς Μαινὰς, ὅτε δὲ ἐχαλάρου τούτους ὡς ἐπειδὴ εὕρισκόμεν μεταξὺ τιμίων γυναικῶν δὲν εὕρισκα παραβολήν. Τὴν χαρὰν τῆς ἐξέφραζον ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματός τῆς. Τὸ στήθος τῆς ἐγέλα, οἱ μαστοὶ ὠρχοῦντο, οἱ μηροὶ διεστέλλοντο, καὶ αἱ κνήμαι σκανδαλωδῶς προέβαλλον ὑπὸ τὸ βραχὺ κράσπεδον. Τὴν λύπην τῆς δὲν δυνάμεθα νὰ ὀρίσωμεν, διότι ἡ Ἰταλὶς αἰοῖδος, θέλουσα πάντοτε νὰ ἀνέρχηται εἰς τὸν ἀ-

νώτατον βαθμὸν τῆς, προσεπάθει νὰ γελᾷ ἀγρίως, ἀλλὰ μ' ὅλας τὰς προσπάθειάς τῆς ὁ γέλως τῆς ἦτον ἀληθὲς γέλως, Βακχικὸς, προκλητικὸς, γέλως τῶν κυπέλων καὶ τῆς κλίνης. Φαίνεται ὅτι εἶχεν ἀποκτήσει πολὺ τὴν ἔξιν τοῦ γέλωτος τούτου. Ἀλλῶς τε ἦτον εἰς ἀρκετὰ μεγάλην ἡλικίαν, ὥστε νὰ δύναται νὰ διορθωθῇ. Ἡ προσφιλέας μας prima donna θὰ ἤρῃμει τοῦλάχιστον τεσσαράκοντα πέντε ἐτη, καὶ εἰς τοιαύτην ἡλικίαν γνωστὸν ὅτι οὐδὲν ἄλλο δύναται τις νὰ προσποκτήσῃ ἢ ρυτίδας, καὶ εὐλάβειαν. Τοῦτο ἦτον ἀρκετὰ σωτήριον διὰ τὸ ἡδυπαθὲς ἀκροατήριον, ὅπερ δυσκόλως θὰ συνεκρατεῖτο, ἐὰν δὲν συνεψήφίζε τὰς προκλητικὰς κινήσεις τῆς, μὲ τὴν παρηγμακυῖαν μορφήν τῆς.

*

**

Ὁ δυστυχὴς δξύφωνος εὕρισκετο εἰς ἀδιάλειπτον πάλιν πρὸς τοὺς πνεύμονάς του. Ὅταν ἤρχιζε τὸ ἄσμά του ἐνέπνεε τὴν συγκίνησιν. Αἱ φλέβες του ἐξωγοῦντο δίκην μελανῶν μακαρονίων, τὸ μέτωπον συνεσπᾶτο καὶ ἀπετέλει σφραγίδα ἱερατικοῦ ἄσπου (λειτουργιάς), καὶ οἱ βραχίονές του ἀνωκάτω περιεσπῶντο ἐκτελοῦντες ὅλας τῆς γυμναστικῆς τὰς κινήσεις. Ἡ φωνὴ του ἐπιέζετο, ἐπιέζετο καὶ ἐπὶ τέλους ἀπέληγεν εἰς ἤχον τινα ἀόριστον, ὃν λίαν προσφυῶς φίλος μας τις διδάκτωρ—Πυροσθέτης, ὠνόμασε κατσικίζοντα. Ὁ βαρύτονος ὡς τοιοῦτος κατεῖχε πολλὰ προτερήματα. Ἡ φωνὴ του ἦν βροντώδης καὶ ἀβίατος· ἀναμιμνήσκουσα τὸν ἤχον τοῦ Ῥωσικοῦ κώδωνος. Αἱ κινήσεις του μεγαλοπρεπεῖς. Ἡ μορφή του κατάλληλος πρὸς τὸ πρόσωπον ὅπερ παρίστα. Ἀλλ' ὅλα ταῦτα ἐξουδετέρου ἡ σωματικὴ του διάπλασις. Φαντάσθητε κύλινδρον τινα εὐμεγέθη, ὀγκωδέστερον πρὸς τὸ μέσον, φαντάσθητε Κρούπιόν τι πυροζόλον, ποσοκλήσαστε τέσσαρας συνήθεις ἀνθρώπους, καὶ θὰ ἔχητε τὸν βαρύτονον τοῦ Ζακυνθίου θεάτρου. Ἐπὶ τῇ ὄψει του, ἀνεμνήσθη κρεωπώλας τινὰς τοῦ Πύργου, ἡ δὲ ἰδέα αὕτη ἐπετάθη ὅτε κατὰ τὴν τελευταίαν πράξιν ἐξέβαλε χασαπικῶς τὸ ξίφος του ὅπως μονομαχίῃ μὲ τὸν διαφθορέα τῆς ἀδελφῆς του. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν βαθύφωνον, οὗτος ἐξεπλήρου τὸ ἔργον ἀκολουθῶν τὸ ἀξίωμα ἀπᾶν μέτρον ἀριστον. Ἡ φωνὴ του δὲν ἦτον οὔτε πολὺ βαθεῖα, οὔτε πολὺ ὀξεῖα, αἱ κινήσεις του οὔτε πολὺ καταχρηστικαὶ οὔτε πολὺ ἀνάλογοι, τὸ σῶμά του οὔτε πολὺ ὀγκώδες οὔτε πολὺ λεπτόν. Μόνον ἡ ψευδὴς γενειὰς του ἦτον ἀρκετὰ θαψιλὴς ὁμοιάζουσα μὲ ὑπερμέγεθες σάρωθρον, ἦτο δὲ τόσῳ κακῶς προσηρμοσμένη ὥστε εἰς τὰς στιγμὰς τῆς θεατρικῆς παραφορᾶς του, κατὰ τὸ ἄνω μέρος διεφαίνετο μέλαινα. Πῶς τοῦτο, ἕκαστος ἐννοεῖ. Αἱ γυναῖκες τοῦ χοροῦ ἀπετέλουν συμπλέγματα ἀσχημίας, λειποσπαρκίας, καὶ λειποφωνίας. Μία ὁμοίαζε πρὸς λεχώ, ἐγερθεῖσαν τῆς κλίνης τῆς ἐκ πυρκαϊᾶς, ἑτέρα μοι ὑπενθύμιζε εὐμορφά τινα κουζινίδια τοῦ Συνταγματικοῦ κήπου, καὶ αἱ λοιπαὶ ἡδυνάτο νὰ καθέξωσι λαμπράν θέσιν ὁσίας εἰς χωρικόν τι παρεκκλήσιον.

*

**

Ἐρχομαι εἰς τὸν μόνον ἀδάμαντα ὅστις ἐφώτιζε τὴν σκοτεινὴν ἐκείνην πινακοθήκην. Ἡ μεσόφωνος ἦτον ἀληθὲς Ἀγγελοῦ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην. Πρὸ αὐτῆς ἐλυσμένη καὶ τὴν Olganoff καὶ τὴν Dalby, καὶ τὴν Μόγια, καὶ ὅλας τὰς ἡθοποιούς τοῦ πρῶτον Ἀθηναϊκοῦ θεάτρου. Ἡ μορφή τῆς ἐνέπνεε τὴν συμπάθειαν· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀνέδιδον σπινθήρας. Ἐκαστον κίνημά τῆς ἐπέφερε μαγείαν, ἕκαστον βλέμμα τῆς ἐξεκόλαπτεν εἰς ὅλων τὰς καρδίας τὸν Πόθον-